

Diakonisse: Mænd parkeret og idealer i front

Af René Høeg

Hvidvinen står og perler på stuebordet i den lille stue med de store gardiner. Den fortæller mig med det samme, at min fordom om, at ugifte diakonisser nok er temmelig kedelige, ikke stemmer overens med virkeligheden.

”Ja, vinen er til os. Nu skal vi hygge os. Lad os få samtalen overstået, så vi kan få os et glas. Jeg vil nemlig meget hellere høre lidt om dig og dit liv,” siger Søster Jørdis og byder mig velkommen.

Dér afslører hun sit inderste. Hun har blikket vendt mod andre. Egne behov såsom at fortælle sig egen historie, mænd og længsel efter parforhold kender hun ikke til.

Søster Jørdis bor på Diakonissestiftelsen på Frederiksberg. Her har hun boet og arbejdet det meste af sit liv med sygepleje. Hun betalte med familieliv og børn til fordel for at hjælpe andre på vej.

I dag fungerer stedet ikke længere som hospital, men mange af de gamle diakonisser bor her stadig.

Fællesskab med søstrene trak

”Det er da komplet ligegyldigt, hvorfor jeg blev diakonisse. Jeg aner ikke hvorfor, men jeg ved, at jeg som 10-årig en dag ved aftensmaden udbrød: ”Jeg vil aldrig have en mand, men mange børn. Og sådan blev det. Jeg fik til gengæld en masse søstre, som jeg har delt tilværelse med i snart 70 år nu.”

I 1946 blev Jørdis Sandqvist optaget på Diakonissestiftelsen for at uddannes sig i sygepleje. Der fik hun uddannelse, kost og logi – og vigtigst af alt, et stort fællesskab med de andre søstre. I 1952 blev hun indviet til diakonisse, og sagde ja til at dedikere sit liv til andre mennesker som søster.

Prisen er familieliv

Gået på klingen indrømmer Søster Jørdis, at hun gik ind i Diakonissestiftelsen af idealistiske grunde. Ikke så meget af religiøse årsager. Hun oplever, at Gud har været en slags medspiller, men ikke sådan, at Gud sidder yderst på tøjet, smiler Søster Jørdis.

"Næ, jeg var drevet af at ville hjælpe børn, og jeg fik i min tid blandt andet mulighed for at lede et optagelseshjem på Jens Jensens Vej ved K.B. Hallen. Det tog al min tid. Mænd og den slags var der ærlig talt ikke tid til, og jeg gad heller ikke. Også selvom det efter 1965 blev tilladt diakonisser at stifte familie."

Stille vidnesbyrd på et buldrende Frederiksberg

Mens Søster Jørdis bladrer i de mange fotoalbums, er eftermiddagstrafikken ude på Peter Bangs Vej på sit højeste. Der er biler og cykler overalt med mennesker, der skal have deres liv til at hænge sammen med job, børn, økoindkøb, fitness, børnetime og en hurtig omgang aftensmad. Det har Jørdis aldrig været en del af. Hendes familie bor i små lejligheder på gangene lige omkring hende. "Vi har ikke problemer med mænds underbukser og strømper, der bare er smidt på gulvet i lejligheden," klukker hun.

Søster Jørdis i diakonissedragt, 1953.

"Jeg er lykkelig for det liv, jeg har levet. Jeg fortryder ikke, at mit liv blev spartansk på jordisk gods, men rigt i forhold til at hjælpe andre. Og nu jeg mærker, at jeg snart skal herfra. Jeg har ydet, hvad jeg kunne. Jeg er tilfreds. Jeg har fortalt de andre, hvilken salme de skal synge. "Du gav mig, o Herre, en lod af din jord."

Nu ser hun på mig med intense øjne: "Er du bange for at dø?"
"Gør du dig umage?"